

- a) skarga wniesiona do sądu, kwestionująca zgodność z przepisami proceduralnymi decyzji, do których stosuje się przepisy dyrektywy o udziale społeczeństwa, może być skuteczna i skutkować uchyleniem decyzji tylko wtedy, jeśli w świetle okoliczności danego przypadku istnieje konkretna możliwość, że bez uchybień proceduralnych zaskarżona decyzja miałaby inną treść i jeśli ponadto jednocześnie uchybienie proceduralne narusza przysługującą skarżącemu materialnoprawną pozycję prawną lub
- b) w przypadku decyzji, w odniesieniu do których mają zastosowanie przepisy dyrektywy o udziale społeczeństwa, w ramach kwestionowania przed sądem zgodności z przepisami proceduralnymi uchybienia proceduralne muszą być brane pod uwagę w szerszym zakresie?

Jeżeli na ww. pytanie należy odpowiedzieć w rozumieniu pkt b):

Jakie wymogi co do istoty należy postawić względem uchybień proceduralnych, aby mogły one zostać uwzględnione na korzyść skarżącego w ramach kwestionowania zgodności decyzji z przepisami proceduralnymi?

(¹) Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE (Dz.U. L 156, s. 17)

(²) Dyrektywa Rady z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne 85/337/EWG (Dz.U. L 175, s. 40)

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-76/12)

(2012/C 133/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Roels i C. Soulay, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że utrzymując w mocy system podatkowy, który zwalnia z podatku dywidendy wypłacane przez spółkę francuską funduszom inwestycyjnym mającym siedzibę we Francji, podczas gdy te same dywidendy wypłacane funduszom inwestycyjnym mającym siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub w państwie należącym do Europejskiego Obszaru Gospodarczego są objęte podatkiem u źródła, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze Komisja kwestionuje odmienne traktowanie pod względem podatkowym dywidend wypłacanych przez spółki francuskie przedsiębiorstwom zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), w zależności od tego, czy UCITS są rezydentami we Francji, czy też nie. Jeden z elementów systemu podatkowego UCITS będących rezydentami we Francji polega na braku opodatkowania po ich stronie dywidend wypłacanych przez spółki francuskie. Natomiast na podstawie art. 119a ust. 2 powszechnego kodeksu podatkowego pobór u źródła stosuje się do dywidend wypłacanych przez spółki francuskie na rzecz UCITS niebędących rezydentami. Komisja jest zdania, że odmienne traktowanie pod względem podatkowym stosowane do UCITS będących rezydentami i do UCITS niebędących rezydentami, podczas gdy znajdują się one w sytuacji obiektywnie porównywalnej, niezależnie od tego, w jakim państwie są rezydentami, stanowi ograniczenie w swobodnym przepływie kapitału, oraz że to ograniczenie nie jest uzasadnione skutecznością kontroli podatkowych ani koniecznością zapewnienia zrównoważonego rozdziału kompetencji podatkowych.

Komisja przypomina, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wyrażonym w szczególności w wyrokach w sprawie Komisja przeciwko Włochom (wyrok z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie C-540/07) oraz w sprawie Komisja przeciwko Niemcom (wyrok z dnia 20 października 2011 r. w sprawie C-284/09) Trybunał orzekł, iż państwa członkowskie, które obejmują dywidendy wypłacane spółkom mającym siedzibę w innych państwach członkowskich systemem podatkowym mniej korzystnym niż stosowany do dywidend wypłacanych spółkom będącym rezydentami, przy czym to odmienne traktowanie nie jest uzasadnione obiektywnie odmiennymi sytuacjami lub nadrzędnymi względami interesu ogólnego, uchybiły zobowiązaniom, jakie na nich ciążyą na podstawie swobody przepływu kapitału.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 14 lutego 2012 r. — Evita-K EOOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto”, Sofia

(Sprawa C-78/12)

(2012/C 133/30)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Evita-K EOOD

Strona pozwana: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” Sofia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „dostawy towarów” w rozumieniu art. 14 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ w związku z art. 345 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji zaistniałej w sprawie przed sądem krajowym dopuszcza, aby odbiorca dostawy uzyskał prawo do rozporządzania towarami (ruchomości oznaczone co do gatunku) poprzez nabycie własności tych towarów w drodze odpłatnego wejścia w posiadanie w dobrej wierze od osoby niebędącej właścicielem, co na podstawie krajowych regulacji państwa członkowskiego jest dopuszczalne, przy czym należy uwzględnić, że zgodnie z owymi regulacjami prawo własności do takich rzeczy jest przenoszone poprzez ich przekazanie?
- 2) Czy dla celów wykazania dokonania „dostawy towarów” w rozumieniu art. 14 ust. 1 dyrektywy 2006/112 odnośnie konkretnej faktury w związku z wykonaniem na podstawie art. 178 lit. a) dyrektywy prawa do odliczenia wskazanego w owej fakturze i rzeczywiście uiszczanego podatku jest wymagane, by odbiorca dostawy wykazał prawa własności dostawcy, gdy przedmiotem dostawy są rzeczy oznaczone co do gatunku, a prawo własności do takich rzeczy jest zgodnie z regulacjami państwa członkowskiego przenoszone poprzez ich przekazanie, przy czym zgodnie z tymi regulacjami dopuszczalne jest również nabycie prawa własności do tych towarów od osoby niebędącej właścicielem w drodze odpłatnego wejścia w posiadanie w dobrej wierze?

Czy „dostawę towarów” dla celów odliczenia podatku naliczonego w rozumieniu dyrektywy należy uznać za wykazaną, gdy w sytuacji zaistniałej w sprawie przed sądem krajowym odbiorca dokonał następczej dostawy tych samych towarów (zwierzęta podlegające obowiązkowi identyfikacji) poprzez wywóz przedkładając zgłoszenie celne i brak jest dowodów wskazujących na prawa osób trzecich do tych towarów?

- 3) Czy dla celów wykazania dokonania „dostawy towarów” w rozumieniu art. 14 ust. 1 dyrektywy 2006/112 odnośnie konkretnej faktury w związku z wykonaniem na podstawie art. 178 lit. a) dyrektywy prawa do odliczenia wskazanego w owej fakturze i rzeczywiście uiszczanego podatku należy przyjąć, że dostawca i odbiorca, którzy nie są producentami rolnymi, działają w złej wierze, gdy przy odbiorze towarów nie został przez poprzedniego właściciela przedstawiony dokument, w którym wskazane byłyby kolczyki zwierząt zgodnie z wymogami przepisów weterynaryjnych Unii Europejskiej i owe kolczyki nie są wskazane w świadectwie weterynaryjnym wydanym przez organ administracji, stanowiącym dokument znajdujący się na pokładzie przy transporcie zwierząt w ramach dokonywania konkretnej dostawy?

Jeżeli dostawca i odbiorca samodzielnie dokonali spisu kolczyków dostarczanych na ich rzecz zwierząt, to czy należy przyjąć, że spełnili oni wymogi wskazanych przepisów weterynaryjnych Unii, w sytuacji, gdy organ admini-

stracji nie wskazał owych kolczyków w świadectwie weterynaryjnym, stanowiącym dokument znajdujący się na pokładzie przy dostawie zwierząt ?

- 4) Czy dostawca i odbiorca w sprawie przed sądem krajowym, którzy nie są producentami rolnymi, mają na podstawie art. 242 dyrektywy 2006/112 obowiązek księgowego wskazania przedmiotu dostawy (zwierzęta podlegające obowiązkowi identyfikacji lub „aktywa biologiczne”) przy zastosowaniu międzynarodowego standardu rachunkowości 41 — rolnictwo i wykazania władztwa nad aktywami zgodnie z tym standardem?
- 5) Czy na podstawie art. 226 pkt 6 dyrektywy 2006/112 jest wymagane, by w fakturach VAT, takich jak faktura sporna w sprawie przed sądem krajowym wskazane były również kolczyki zwierząt będących przedmiotem dostawy, które zgodnie z weterynaryjnymi przepisami Unii podlegają obowiązkowi identyfikacji, gdy krajowe regulacje państwa członkowskiego nie przewidują w sposób wyraźny takiego wymogu dla celów przeniesienia prawa własności tych zwierząt i osoby biorące udział w dostawie nie są producentami rolnymi?
- 6) Czy uwzględniając art. 185 ust. 1 dyrektywy 2006/112 jest dopuszczalne, by na podstawie przepisu krajowego, takiego jak rozpatrywany w sprawie przed sądem krajowym, dokonywać korekty odliczenia podatku naliczonego w związku ze stwierdzeniem, że nie zostało wykazane prawo własności dostawcy towarów będących przedmiotem dostawy, gdy dostawa nie została anulowana przez któregokolwiek z uczestników transakcji, odbiorca dokonał dalszej dostawy tych samych towarów, brak jest dowodów na okoliczność podniesionych praw osób trzecich względem owych towarów (zwierzęta podlegające obowiązkowi identyfikacji), podniesiono brak złej wiary odbiorcy dostawy i prawo własności do owych towarów, oznaczonych tylko co do gatunku, jest zgodnie z regulacjami krajowymi przenoszone poprzez ich przekazanie?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 17 lutego 2012 r. — Rahmanian Koushaki przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-84/12)

(2012/C 133/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rahmanian Koushaki

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec.